Az egyház napjainkban

Nagyon sokunk számára Krisztus egyházának már nincs meg az Istentől kapott rendeltetése. Könnyen észrevehető, hogyan vettük át egymástól azt a gondolatot, hogy amit általánosan *„egyháznak”* nevezünk, az egyszerűen az a hely, ahol közös vallási érdeklődésű emberek gyűlnek össze.

Arra tanítottak minket, hogy ez az a hely, ahol énekelnek, imádkoznak, részt vesznek egy vallási programon, a program után még egy kicsit beszélgetnek, aztán mindenki megy a maga dolga és érdeke után. Így sokak számára az egyház csupán az a hely lett, ahol megtalálják a lelki nyugalmat, amelyet a hét során a zsúfolt életmód miatt elveszítettek.

A tagok túlnyomó többsége csak nézője ezeknek a vallási programoknak: szolgálatuk annyiból áll, hogy jelen vannak, ülnek a padban, és bizonyos összeggel hozzájárulnak a gyülekezet szükségleteihez. A tagoknak csak nagyon szűk köre végzi azt a szolgálatot, hogy *ezt a programot* megvalósítsa.

Így elhitették velünk, hogy az újjászületés után Isten valahol messze van, és nem sokat avatkozik bele az ember életébe. És legtöbbünk nagyjából ennél az első résznél meg is marad. Eljártunk a templomba, megvolt a saját helyünk, megvallottuk bűneinket, megkeresztelkedtünk, énekeltünk, kiálltunk annak az egyháznak a tanításai mellett, amelyhez tartozunk, abban a meggyőződésben, hogy így jutunk be Isten országába. Ezekben a gyülekezetekben tehát az egyszerű tag puszta fogyasztó, nincs semmi feladata, egyetlen kötelessége az, hogy részt vegyen az alkalmakon. A legtöbb nagy gyülekezetben a tagok csak látásból ismerik egymást.

Ezeknek a tanításoknak a következtében a taglistán szereplők közül sokan már el sem jönnek ezekre a programokra, és egyes istentiszteleteken az épületek meglehetősen üresek. Sok gyülekezetben nagy különbség van a taglista és azok között, akik valóban eljárnak az istentiszteletekre. Így jutottunk oda, hogy normálisnak tartjuk, ha a gyülekezetben sokan hónapokig vagy évekig nem vesznek részt az összejöveteleken, mégis rajta maradnak a taglistán.

Abból, amit ma szinte mindenütt látunk, megfigyelhetjük, hogy Sátánnak sikerült eltorzítania az egyház szerepét, Krisztus testének jelentőségét. Azzal a hamis tanítással, hogy „az üdvösség pusztán a bűnök bocsánatából áll” (ez a tanítás a nagy vallási szervezetek alapja), elhitette az emberrel, hogy nincs szükség tanítványságra, sem Krisztus iskolájára.

Legtöbbünket arra tanítottak, hogy Isten mindent megtett értünk, hogy a kereszten hozott áldozatba vetett hit által elnyerjük az üdvösséget, amely a bűnök bocsánatából áll. Arra tanítottak, hogy a jellem tökéletességére nem lehet eljutni, és hogy senki sem tehet hozzá semmit a kereszten elvégzett üdvözítő munkához.

A tanítványság

Ezzel a hamis tanítással azt akarta elérni, hogy megszüntesse a tanítványságot és Krisztus iskolájának (az egyháznak) a jelentőségét, elhitetve az emberrel, hogy ezek nem részei az üdvösség tervének. Sátán keményen dolgozott azon, hogy ne értsük meg, milyen szerepe van Krisztus testének a szentek növekedésében és tökéletessé válásában.

Az a tanítás, amely szerint az üdvösség csupán a bűnök bocsánatára szűkül, sokakat odáig juttatott, hogy már semmi jelentőséget nem tulajdonítanak Krisztus testének. Akik elfogadták ezt a tanítást, azoknak bezárult a szemük az egyház szerepét illetően, és már nem látják, hogy szükségük van Krisztus testére és azokra a tagokra, akikhez szorosan kapcsolódniuk kellene. Ebben a helyzetben vannak azok is, akik olyan gyülekezetek taglistáján szerepelnek, amelyek kimerülnek az istentiszteleti programokban, és azok is, akik úgy döntöttek, hogy egyedül élik a hitéletüket. *(És elszéledének, mivelhogy nincs pásztor, és lőnek a mező minden vadjának eledelül. Ezékiel 34:5)*

Mindkét helyzet nagyon veszélyes, mert valójában annak a munkának az elutasítása, amelyet Krisztus a tagok növekedéséért, felépüléséért végez az egyházban, az ő testében. (Önmagát adta azért; hogy azt megszentelje, megtisztítván a víznek fürdőjével az ige által, hogy majd önmaga elébe állítsa dicsőségesen az egyházat, úgy hogy azon ne legyen szeplő, vagy sömörgözés, vagy valami afféle; hanem hogy legyen szent és feddhetetlen. Efézus 5:25–27; A kiben az egész épület szép renddel egybeszerkesztetvén, növekedik szent templommá az Úrban; a kiben ti is együtt épültök Istennek lelki hajlékává. Efézus 2:21–22)

E hamis tanítás alapján Sátánnak sikerült elhitetnie az emberrel, hogy az „egyház” csupán az erre berendezett, prédikálótermekkel ellátott épületekben folyó istentiszteletből és igehirdetésből áll, amely az embernek csak vallásos nevelést ad.

Könnyen észrevehetjük, hogy ennek a tanításnak a következtében a mai vallási mozgalmakban a Krisztus iránti tanítványság egyszerűen nem létezik, és szinte senki sem hiszi már, hogy tanítványként kell élnie ahhoz, hogy eljusson Mestere termetének magasságáig.

Aki figyelmesebben szemléli, észreveheti, hogy Sátán, akár egy nagykereskedő, minden erejét latba vetette, hogy hatalmas vallási birodalmat építsen, amellyel sötétségben tartja az embereket, hogy az ember ne ismerje meg az igazságot Krisztus egyházáról.

Így minden országban elhelyezte vallási szervezeteit (mint valami szupermarketláncokat), amelyek az embernek csak **vallási programokat** kínálnak, és sikerült emberek milliárdjait ebbe a csapdába ejtenie. Egyikük tanításában sem szerepel a tanítványság, amelynek egyetlen célja eljutni Krisztus teljessége nagyságának mértékére.

Ha ezekre a vallási mozgalmakra tekintünk, könnyen látjuk, milyen jól sikerült Sátánnak megtévesztenie az emberiséget: mindegyik ezt az intézményesített istentiszteleti rendszert gyakorolja. A katolikusoktól, ortodoxoktól és evangélikusoktól egészen az újprotestáns mozgalmakig mindegyik ugyanazt a szervezeti mintát követi, kifejezetten istentiszteletre és igehirdetésre épített épületekkel. Így az egyház puszta vallásoktatási központtá lett, elveszítette

rendeltetését, és már nem az a hely, amelyet a szentek növekedésére és tökéletessé válására rendeltek, s amelyre a mennyei fejedelemségek rátekintenek és csodálkoznak. (Hogy megismertessék most a mennyei fejedelemségekkel és hatalmasságokkal az anyaszentegyház által az Istennek sokféle bölcsessége, ama végtelen időktől fogva való végzése szerint, a melyet végzett a mi Urunk Jézus Krisztusban. Efézus 3:10–11)

Mindenekelőtt Sátán azon dolgozott, hogy lecserélje a lelki atyákat, pásztorokat, akiknek feladata gyermekeik (tanítványaik) felnevelése. Helyükre igehirdetésre szakosodott lelkipásztorok, vezetők és csupán az istentiszteleti programoknak szentelt szolgálattevők kerültek, akiknek feladata csak a vallásos nevelés és a nyáj szétszórt állapotban tartása, semmiképpen sem a gyermekek felnevelése. (A farkas elragadja azokat, és elszéleszti a juhokat. János 10:12)

Így aki gyakorlatban akarja élni a tanítványi életet, amely csecsemő (gyermek) és szülő kapcsolatát feltételezi, abba a képtelen helyzetbe kerül, hogy egyetlen lelki atyát sem talál.

Ez azért történik, mert ma ezekből a vallási szervezetekből teljesen hiányoznak a lelki atyák, amilyen Pál apostol volt Timóteus, Titus, Onézimus és sok más ember számára; helyüket lelkész-prédikátorok, bizottsági tagok, ifjúsági vezetők vették át… (lásd Pálnak Timóteushoz, Titushoz és Filemonhoz írt leveleit)

Azok számára, akik elfogadják a vallási programokra épülő egyház mintáját, a valódi egyház, amelyben a tagok szorosan egymáshoz kapcsolódnak, és összességükben Krisztus testét alkotják, nagy titok marad. Akik megmaradnak ennél a mintánál, azoknak a Szentírásban leírt egyháznak nincs gyakorlati alkalmazása. (Nagy titok ez, én pedig… az egyházról mondom. Efézus 5:32)

A kérdés, amelyet mindannyiunknak fel kell tennünk: Milyen titkot rejt az egyház? Kinek titok? Nekünk is az?

Ez a cikk az Az egyház, Krisztus teste – Online füzet című kiadványból származik, amely ingyenesen elérhető online .pdf formátumban.

Tovább a következő cikkhez: Az egyház – Krisztus teste

Sursa: *Az egyház napjainkban* — Tiszta Ige
tisztaige.hu/cikkek/az-egyhaz-ma